

И се отново пакъ подхванати извиятъ,
 Като вечеренъ шумъ, кога ветрець повей:
 „Юнашка майко, за юнака не жалей —
 Надъ него гриженъ бди побашимъ старъ, Балкана,
 Орелъ му съсъ крила засеня люта рана,
 И жива вода съ клъвъ донесълъ изъ усой
 240 Съсъ нея устните хлади на брата свой . . .“
 О дивна песенъ, ти кому ли си незнайна!
 А все те слушатъ пакъ юнаците съ потайна
 Наслада и тъга: окриляшъ съсъ мечти
 Ти гордо имъ сърдце, и туй сърдце лети
 Къмъ бъдащите дни изпълнено съ надежди,
 Безъ и да ще да знай за тъмните примечди,
 Що го, невидими, по дирите следятъ . . .
 Край младия певецъ онии що седятъ,
 Отвсѣде съ погледи следени отъ сборяни,
 250 Сж наште давнашни познайници, отбрани
 Юнаци — а средъ тяхъ Войводата е самъ.
 Но чужди погледи познали би едвамъ,
 Подъ странний пакитъ че юнакъ познатъ се крие:
 Синъ моралия фесъ, — пискюль се дългъ вие
 И, чакъ надъ рамо спрянъ, се прѣска на ресни;
 Чохяний му чепкенъ, отпредъ и отъ страни
 Обточенъ съсъ гайтанъ, изпѣкла грѣдь пристяга;
 На ясения му ликъ играй усмивка блага,
 И отъ уста трепти шеговна, тиха речъ . . .
 260 Къмъ него тъкмо, презъ тълпата, отъ далечъ
 Навѣсений Хъшлакъ изстъпва гордъ, изпъченъ;
 Науспоредъ върви до него съ изстъпъ сръченъ
 Пригърбенъ нисъкъ мѣжъ, съ наметнатъ на плещи